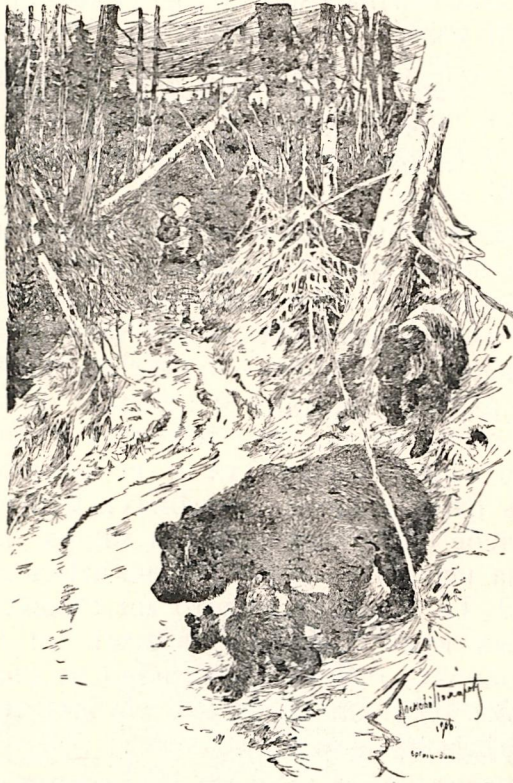

напрѣдъ да свърша. Най-старъ съмъ азъ отъ васъ: деветдесетъ години слѣдъ година ще навърша, а мечката отъ малъкъ още вода. И въ цѣлия катунъ нѣма по-стара отъ нея.

Той отпусна бѣлата си рошава глава на гждитѣ и изтри съ ржка сълзитѣ си. Послѣ се изправи, вдигна глава и още по-високо и твърдо продължи:

— Затуй и искамъ азъ първи да свърша. Не

мислѣхъ азъ, че до това ще доживѣе бѣлата ми глава, не мислѣхъ, че така за винаги ще се раздѣля съ моя обиченъ старъ другаръ, ала така било и на двама ни писано: да убия съ собственета си ржка своя приятель, своя хранитель и благодѣтель. Отвържете я, пустнете я на воля. Тя нѣма да избѣга. Отвържи я, Вася: не искамъ вързана като добитъкъ да я убивамъ. Не бойте